

Libris

Respect pentru oameni și cărți

Valter Dos Santos

Fluturi în grădină

O poveste despre cum dragostea străbate timpul

Traducere de Bourceanu Carmen-Iulia

one book

Editura One Book

2013

Cuprins

Respect pentru oameni și cărți

Lungul drum de weekend	12
Trecerea	17
Trezirea la o noua realitate	24
Inima frântă a unei fete	29
Fluturi	33
Camerele sufletelor pierdute și suferinde	38
Două spirite reunite	45
Un om distrus	50
Promisiuni	57
Magiar	61
Iubire necondiționată	65
Destinul care bate la ușă	70
O voluptate ademenitoare	75
Trădarea	80
Domus Deus	89
Să învățăm să vedem problemele drept lecții	92
Big Apple	96
Să învățăm din trecut	101
O fetiță	113
Albinele și muștele	120
Cele două surori	125
Disperarea Mariei	129
Capcana	144
Locul secret	150
Tragedie tristă	152
Analizarea trecutului	169
Sophia	173
Fluturile – șansa unui nou început	178
Un bebeluș foarte special	180
Lecția lui Penelope	183
Minte periculoasă	186
Planul rău	190

Valter Dos Santos

Evangelhia după spiritism

Respect

Înflorește dragostea	193
Locuința spirituală	199
Sub teroarea gândurilor	201
Otrăvirea	210
Cu inimile zdrobite	214
Lupta pentru supraviețuire	217
Ațiune și reacție	221
Acceptarea adevărului	224
Primii pași spre libertate	227
Răpirea	232
Lupta unui tată	237
Reînvierea unei tragedii din secolul XV	239
Roy se întâlnește cu Linda	243
Iertarea	253
O regăsire a dragostei	255
Fluturi în grădină	260
	265

PARTEA I

Lungul drum de weekend

Asheville, Carolina de Nord, SUA.

Roy și Linda plecau pentru weekend în Munții Great Smoky și o lăsau pe Katie, fiica lor de cinci ani, cu părinții Lindei, care fuseseră de acord să aibă grijă de ea. Roy era un bărbat foarte înalt și chipeș, cu părul negru și ochi albaștri. Încă din adolescență atrăgea atenția multor femei datorită înfățișării sale extrem de plăcute. Era de origine din Anglia și se mutase în State după moartea părinților săi, pe când era încă foarte mic. A fost adus în America de niște rude care locuiau acolo și, din compasiune pentru vârsta fragedă la care rămase orfan, aceștia s-au hotărât să aibă grijă de el. Ani mai târziu, când a absolvit liceul, s-a mutat în Carolina de Nord pentru a-și continua studiile la Universitatea Carolinei de Nord, unde a întâlnit-o pe Linda. Roy a absolvit facultatea de Finanțe și Economie și a găsit o slujbă la o filială a unei bănci internaționale. Linda și Roy s-au căsătorit și un an mai târziu a venit pe lume fetița lor, Katie. Foarte ambițios și eficient la serviciu, Roy a ajuns de foarte tânăr într-o funcție de conducere în cadrul băncii. Datorită responsabilităților pe care le avea, muncea mult și mai avea și deplasări în afara orașului la întâlniri de afaceri, stând în cea mai mare parte a timpului departe de casă.

Linda era și ea o femeie frumoasă, cu părul blond ca mierea și ochi albaștri – o nuanță mai deschisă decât ai lui Roy. Avea o statură mică și un aer fragil și inocent. Linda era învățătoare de școală primară, dar renunțase la serviciu pentru a sta acasă și a-și crește fiica. Încă de la căsătorie, îndrăgea și se mândrea cu rolul de casnică, dedicându-și întreaga viață îngrijirii fiicei și soțului ei.

- Sunt așa de încântată de această excursie, dragul meu, îi spuse Linda soțului ei.

Roy părea foarte nerăbdător, se tot învărtea prin sufragerie. Era prima dată în cinci ani de când se născuse fiica lor Katie, când el și soția lui plecau doar ei doi.

- Mami, mami! strigă Katie, alergând pe scări la parter spre părinții ei. Linda îngenunche pe podeaua din sufragerie și își îmbrățișă fiica.
- Ah, soarele meu, weekendul acesta, bunicul Joey și bunica Elizabeth vor sta cu tine, așa cum ți-am mai explicat.
- Dar eu vreau să merg cu tine și cu tati.
- Și bunicul și bunica? Ei au venit pentru tine. Vrei să-i lași aici singuri? Întrebă Linda, privind-și fiica în ochi. Nu-i iubești mult?
- Ba da... dar...
- Păi, se vor supăra dacă nu vrei să stai cu ei. O să vă distrați. Linda li prinse părul fetiței și continuă: Bunica a spus că o să faceți prăjituri împreună. Gândește-te; o să coaceți biscuiți și prăjituri, exact așa cum îți place să faci cu bunica. Conversația fu întreruptă de zgomotul unei mașini care parca afară, în fața casei.
- Roy se duse pe terasă să-și întâmpine socrii. Linda și Katie îl urmară și fiecare radiau de încântare când îi văzură în mașină.
- Unde-i fetița mea? spuse mama Lindei, Elizabeth, coborând din mașină. Își desfăcu brațele spre Katie și-i zâmbi larg.
- Katie alergă la ea și o îmbrățișă, anunțând plină de emoție:
- Buni! Mama a zis că o să facem biscuiți și prăjituri!
- Linda îi făcu mamei sale cu ochiul, iar Elizabeth îi răspunse lui Katie:
- Da, o să facem! Și o să ne jucăm cu păpușile și o să jucăm toate jocurile noastre preferate, în grădină. O să ne distrăm de minune.
- Roy își salută socrul și-l ajută la bagaje.
- Mulțumesc că ați venit, Joey, spuse Roy, dând mâna cu el. Știu că a fost cam în ultima clipă. Vă suntem recunoscători amândurora pentru ajutor, că aveți grijă de Katie cât suntem plecați.
- Joey nu-i răspunse lui Roy. Doar încuviință din cap. Părinții Lindei nu fuseseră niciodată prea apropiați de Roy. Erau de părere că fiica lor era prea tânără să se căsătorească și poate că Roy era mult prea imatur pentru Linda. Elizabeth intră în casă, ținându-și nepoțica de mână. Linda era singura fiică a lui Elizabeth și Joey și erau foarte grijulii și protectori cu ea. Katie semăna destul de mult cu mama ei; era blondă cu ochi mari și albaștri și foarte blânzi și calzi.
- Bună, tată, spuse Linda în felul ei obișnuit și drăgăstos. Îl sărută pe obraz și spuse: Ce bine îmi pare să te văd. Îți mulțumesc că ai venit. Roy și cu mine chiar aveam nevoie să stăm puțin timp împreună.
- Fac orice pentru tine, fata mea. Orice pentru tine, îngerăș, comentă

Joey, zâmbind.

Roy se uită la ceas și zise:

- Hai, Linda, să ne grăbim. Pregătește-te cât pun eu bagajele în mașină.

Vreau să evităm aglomerarea traficului de pe autostradă.

- Sunt gata. Să-i dau un pupic de rămas bun lui Katie și mă întorc.

- Hai, Linda, suntem înapoi duminică după-amiază. Faci atâta caz din orice. De parcă n-ai s-o mai vezi niciodată. Plecăm doar pentru trei zile; hai, repejor, repejor!

Linda se întoarse înăuntru și-și găsi fiica în bucătărie cu mama. Elizabeth umbla prin dulapuri, căutând ingrediente pentru prăjiturile lor, iar Katie era lângă bunica ei, turuind încontinuu. Linda le privi o clipă, admirându-și fiica, și apoi spuse:

- Iubire, mami pleacă acum.

Mama și fiica se îmbrățișară. Katie îi umplu fața mamei cu pupici, și spuse:

- Te iubesc, mami! de câteva ori și apoi o întrebă, cu mâinile prinse în părul ei. O să vii târziu, mama?

- N-am să întârzii niciun minut duminică după-amiază. Mama și tata or să se întoarcă la timp să te învelim și eu să-ți spun povestea ta preferată de seară. Acum e momentul să mergi să te distrezi cu bunicii. Tata și cu mine ne întoarcem foarte repede. Își luă fiica de mână și adăugă: Să te porți frumos cu bunicii. Să nu faci prea multă dezordine.

- O să fiu cuminte, mama, promit.

- Știi că o să fiu cuminte. Tu ești mica mea prințesă, nu?

Amândouă zâmbiră și se îmbrățișară din nou.

- Linda, hai, zise Roy, venind în bucătărie să o ia. Coborî pe un genunchi și își sărută fiica. O să ne întoarcem foarte curând, puicule, spuse el.

Linda își îmbrățișă fiica pentru ultima dată și dându-i un pupic lung, încheie:

- Să nu uiți niciodată că mama te iubește. Pentru totdeauna.

Amândoi urcară în mașină și le făcură cu mâna lui Elizabeth, Joey și fiicei lor, care la rândul lor îi salutau de pe terasă. Deodată, Katie strigă arătând către un fluture galben ce zbura în fața lor pe terasă:

- Mama, mama... Uite, un fluture!

Din mașină, Linda zâmbi spre Katie și comentă:

- Văd, draga mea e un fluture frumos. Îl trimit să stea cu tine în weekend. Când ți-e dor de mine, te uiți după fluturi și când vezi unul înseamnă

că sunt acolo cu tine. Și eu când am să văd fluturi am să mă gândesc la tine și tu o să fii lângă mine. Ne-am înțeles?

Katie confirmă:

- Ne-am înțeles. Te iubesc, mamă!

Când mașina se puse în mișcare, Linda strigă:

- Te voi iubi mereu, scumpete! Când ți-e dor de mine, uită-te după fluturi. Pa, mamă, pa, tată! Și plecară. După câteva clipe, Linda se uită înapoi și își dădu seama că părinții și fiica ei intraseră în casă. Privi casa și o cuprinse nostalgia văzând cum crește distanța, iar casa arată din ce în ce mai mică. Admiră locuințele din vecini cu curți și copaci înalți și simți cum i se umplu ochii de lacrimi.

- De ce te-ai emoționat așa tare, Linda? Plecăm doar pentru un weekend, spuse Roy, râzând și amuzându-se pe seama ei.

- Nu știi, Roy. Pur și simplu așa simt. Linda porni radioul și încercă să găsească un post de muzică să o scoată din starea în care era. Auzi, cântă Carolina in my mind! exclamă ea.

- O, zău, Linda, ... James Taylor? Asta da pasă proastă, comentă Roy, râzând. În curând o să-ți vină să-ți tai venele.

- Vai, Roy, știi că-mi place foarte mult.

În glumă, Roy îl imită pe James Taylor, repetând titlurile câtorva dintre cântecele acestuia.

- O, My Sweet Baby James, I could be a One Man Dog și un Walking Man, poate o Gorilla și zău că ești mare admiratoare a lui James Taylor.

- Vezi, știi toate numele discurilor lui! Înseamnă că și ție îți place, replică Linda râzând.

- Păi nu prea mi-ai dat de ales.

Răseră amândoi și își continuară drumul spre parcul Munților Great Smoky pe melodia *Carolina in my mind* a lui James Taylor care se auzea în fundal. Era o zi caldă și însorită de vară timpurie. Roy coborî copertina mașinii să lase vântul să-i învăluie. Drumul era liber și erau înconjurați de natura uluitoare de frumoasă din Carolina de Nord.

Undeva departe, într-o colonie spirituală numită Lunas, trăia un spirit pe nume Geraldine, care arăta ca o doamnă în vârstă cu păr castaniu și ochi albaștri. Era absorbită de munca în grădină și vorbea cu trandafirii în timp ce pregătea pământul să planteze mai multe semințe. Avea o

grădină mică, dar plină cu flori multicolore. În văzduh erau păsări colibri ce sorbeau nectarul florilor și multe alte păsări și fluturi zburau de jur împrejur, atrași de un miros foarte îmbietor. Lângă doamna respectivă, se jucau doi cățeluși, rostogolindu-se prin iarbă.

- Hei, voi aștia doi, fiți cu băgare de seamă la trandafirii mei! spuse Geraldine cățelandrilor. Trimise un sărut în aer trandafirilor și continuă: Frumusețile astea sunt foarte delicate și sensibile, nu-i așa dragele mele?

- Geraldine, a sosit momentul, anunță o doamnă care apăru în grădină deodată, surprinzând-o pe Geraldine.

Geraldine căzu pe spate în iarbă, scăpând uneltele.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Teresa, m-ai speriat, apărând așa de nicăieri! spuse ea, zâmbind. Își ridică uneltele de pe jos, se ridică în picioare, și își curăță șorțul de pământ.

- E timpul, surioară. Linda, Roy și Katie, au nevoie de noi, spuse Teresa, care arăta îngrijorată.

- Ah... înțeleg! Geraldine privi în jos și merse gânditoare pentru o vreme. Părea a fi puțin supărată când întrebă: A trecut atât de repede... Ești sigură că e...

Teresa nu o lăsă să-și termine propoziția și reluă:

- Hai, surioară, ai încredere. Avem o misiune, ai uitat? O să-i ajutăm pe toți să treacă prin asta. Îi ridică cu blândețe bărbia lui Geraldine cu mâna dreaptă și spuse: Viața ne oferă obstacole ca să putem învăța din ele și să progresăm.

Geraldine înalță fruntea, trase adânc aer în piept, și răspunse: Ai dreptate. O să fie foarte dificil într-adevăr, dar... o să trecem și prin asta.

Teresa zâmbi surorii ei și-i spuse planurile viitoarelor evenimente de pe Pământ.

Trecerea

Înapoi pe Pământ, era o noapte frumoasă de vară, fără nori pe cer și cu multe stele ce sporeau frumusețea nocturnă. Linda și Roy stăteau întinși pe iarbă, unul lângă altul, privind la stelele de pe cer.

- A fost așa plăcut să-mi petrec timpul cu tine, Roy. Ar trebui să facem asta mai des, spuse Linda.

Se țineau de mână și simțeau adierea răcoroasă a nopții prin corp. Lângă ei era un cort pe care-l cumpăraseră să-l aibă pentru week-end, iar la mică distanță era focul pe care-l făcuse Roy, ceva mai devreme în seara aceea. Glasurile de greier și bufnițe din decor le țineau companie și sporeau și mai mult magia momentului.

- A fost așa obositor la serviciu în ultimii ani. Nu a fost ușor să păstrez un echilibru între viața personală și cea de la serviciu. Îmi pare rău, abia acum văd cât ne-am îndepărtat unul de celălalt. Nu sunt niciodată acasă și aceste ultime două zile mi-au arătat din nou... Roy se opri pe moment, își trecu degetele prin părul Lindei, o sărută și apoi continuă: Aceste ultime două zile mi-au arătat cât de mult te iubesc!

Se sărutară lung și cu pasiune și făcură dragoste sub clar de lună.

***

În dimineața următoare, Linda și Roy se treziră îmbrățișați, simțind briza răcoroasă a dimineții. Observară răsăritul printre copaci și munți cum lumina laguna și anunța o nouă zi. Pierduți în frumusețea priveliștii, se sărutară și făcură dragoste.

În acel week-end trăiră clipe de iubire pe care nu le mai avuseseră de multă vreme. De obicei, Linda își petrecea cea mai mare parte a timpului acasă îngrijindu-se de Katie, și-i ducea teribil dorul soțului său. Când Roy a propus acel week-end cu cortul în munți, ea s-a bucurat să știe că aveau să petreacă timp împreună după atâți ani cât bărbatul ei se concentrase atât de mult pe serviciu.

Valter Dos Santos

Și-au pregătit micul dejun și după ce au mâncat, au înotat în lagună și s-au jucat în apă ca doi adolescenți proaspăt îndrăgostiți pentru prima oară, pur și simplu fericiți să se simtă bine.

Ceva mai târziu în aceeași zi, după ce a strâns cortul și a împachetat toate lucrurile, Roy puse bagajele în portbagajul mașinii și îi spuse Lindei:

- Am strâns tot, dragă. E timpul să mergem acasă. O trase pe Linda spre el, încrucișându-și brațele în jurul mijlocului ei și strângând-o strâns în brațe, o întrebă: Ți-a plăcut week-endul nostru?

- Hmm... Nuuu, spuse Linda, dând din cap și chicotind.

Zâmbind, Roy repetă: Ce? Nu ți-a plăcut timpul petrecut împreună?

- Nu că nu mi-a plăcut... L-am adorat. Am adorat fiecare secundă!

Roy o sărută și o strânse tare în brațe. Rămaseră îmbrățișați câteva clipe, bucurându-se de atingerea trupurilor lor apropiate. Momentul le fu spulberat de un vânt brusc și puternic care aduse un miros de praf, urmat de o pală rece care anunța apropierea unei furtuni de vară. Cerul însoțit și azuriu se umplu repede de nori negri.

- Mai bine am porni spre casă înainte să ne ajungă din urmă furtuna, spuse Roy.

Urcară în mașină chiar înainte ca primele picături de ploaie să înceapă să cadă. Se auzeau tunete. Deși Roy conducea cu viteză, încercând să scape de furtună, aceasta i-a ajuns în urmă chiar când erau pe autostradă și în doar câteva clipe se întepi. Roy și Linda erau speriați. Singurul sunet din mașină era melodia lui James Taylor. Afară, cu fiecare minut ce trecea, fulgerele și tunetele creșteau în intensitate, scoțând sunete îngrozitoare. Roy se concentra la drum, fiind și mai atent la felul în care conducea. Brusc, Linda simți fiori pe șira spinării și fu cuprinsă de un sentiment ciudat. Amândoi simțeau o presiune imensă în piepturi, iar în aer era o tensiune enormă. Linda vărsă o lacrimă iscată dintr-un amestec de sentimente. Inima îi bătea mai tare decât de obicei și transpirația rece i se prelingea pe frunte. Roy o prinse pe Linda de mână cu mâna lui dreaptă și o strânse tare. Ridicându-i mâna, o duse la buze și o sărută.

Parbrizul se aburise pe interior din cauza furtunii torențiale. Linda își desfăcu centura de siguranță ca să poată ajunge la o cutie de șervețele să ștergă parbrizul, dar chiar în clipa aceea o căprioară traversă în fugă șoseaua, forțându-l pe Roy să vireze brusc ca s-o evite. Având viteză mare, mașina derapă. Roy întinse brațul drept peste pieptul Lindei, încercând să o protejeze, dar în același timp pierdu orice control asupra mașinii,

Fluturi în grădină

care se răsturnă răsucindu-se de câteva ori în aer, ieșind de pe șosea și izbindu-se de copaci. Trupul Lindei fu aruncat prin parbriz și căzu undeva în apropiere. Roy rămase în mașina răsturnată, prinsă între doi copaci.

Teresa, Geraldine și alți trei prieteni spirituali de ai lor, care lucrau ca salvatori, erau acolo să ajute cele două suflete implicate în accident. Cinci dintre ei împrejmuiră locul, formând un cerc, iar energia transmisă de ei genera o lumină intensă invizibilă ochilor oamenilor, dar care putea fi văzută de foarte de sus, din cer. Spiritele se rugau în tăcere pentru sufletele implicate în accidentul de mașină. Pe de o parte era Roy, în mașină, inconștient și sângerând puternic, iar pe de altă parte era trupul Lindei, care zăcea pe pământ, plin de noroi și sânge. Suferise răni grave și era în pragul morții. Teresa și Geraldine se apropiară de trupul ei și rămaseră lângă ea. Ținând mâinile ridicate cu palmele în jos, se rugau pentru Linda. În câteva minute, dantelăria fluidică ce lega sufletul Lindei de corpul ei trupesc se destrămă, eliberându-i din nou sufletul. Foarte confuză, Linda privi în jur și le văzu pe Teresa, Geraldine și celelalte spirite care o priveau fix. Linda se uită la mașină și văzând că Roy era înăuntru, plin de sânge, începu să urle îngrozită, cerând ajutor. Îi vorbi și încercă să-l trezească, dar Roy era complet inconștient.

- Hai Roy, te rog, trezește-te! îl implora ea în agonie. În momentul acela, Linda se uită în jur, căutând ajutor, și atunci își văzu propriul trup inert, întins în iarbă, plin de noroi și sânge, în ploaia violentă ce continua să toarne cu găleata.

- Ce se întâmplă? strigă ea înspăimântată și leșină.

Teresa alergă spre ea și prinse rapid spiritul ei, ridicând-o delicat în brațe, ca pe un copil. Apoi încetișor o dădu în brațele unuia dintre ceilalți prieteni spirituali, care părea că emană o lumină intensă albastră ce creștea în intensitate și împrăștia întunericul din jur până când acesta părăsi Pământul, luând-o pe Linda la un spital pentru spirite rănite din lumea spirituală.

După ce prietenul lor spiritual și Linda plecară, Teresa și Geraldine se apropiară de mașina în care Roy rămăsese blocat și reușiră să intre în contact cu sufletul lui. Trupul lui Roy suferise și el răni grave și sângera abundent. Sufletul i se depărtase de trup, dar dantelăria de fluide era încă puternică, ținându-i trupul și sufletul legate. Privind-o pe Geraldine și ceilalți doi prieteni, Teresa spuse:

- Va trebui să-i ducem sufletul la un spital spiritual de lângă Pământ ca să i se vindece rănilor. Corpul său fizic este foarte delicat acum și nu-i

poate găzdui și sufletul. Doctorii noștri de la spital îi vor putea vindeca rănilor și-l vor pregăti pentru crunta realitate când sufletul i se va întoarce în corpul fizic.

Celelalte două spirite ridicară cu blândețe sufletul lui Roy și-l duseră la spitalul spiritual de lângă Pământ; un spital de recuperare pentru sufletele ale căror corpuri fizice fuseseră rănite și aveau nevoie de ajutor spiritual.

Furtuna era încă puternică, cu tunete răsunând și fulgere lovind în zonă. Teresa și Geraldine priveau ambele trupuri: al Lindei căzută la câțiva metri depărtare de mașină și al lui Roy, înăuntrul vehiculului. Înainte să plece trebuiau să se asigure că Roy avea să fie găsit pentru ca trupul său să fie dus la un spital pentru a primi îngrijiri. Se gândiră rapid la un plan să găsească pe cineva care să-i salveze trupul și imediat, sufletele iluminate le insuflară o idee. Teresa prinse din zbor vestea că într-o mașină parcată nu departe de locul accidentului se afla o familie. Familia se întorcea de la munte și se opriseră să aștepte să se mai domolească furtuna. Teresa și Geraldine părăsiră locul accidentului și ajunseră în același timp la mașină. Văzură familia înăuntru și înțeleseră că era un bărbat împreună cu soția și trei copii. Teresa se proiectă în interiorul mașinii, între bărbat și femeie și apropiindu-se de bărbat, îi trimise gânduri inspirate, îndrumându-l să revină pe șosea și să-și continue drumul. Deși bărbatul nu putea nici să le vadă și nici să le audă pe Teresa și Geraldine, își urmă intuiția - care nu era nimic altceva decât sufletul său conectat la gândurile Teresei - porni motorul mașinii și reveni pe șosea.

- Ce faci, James? întrebă soția lui. Plouă cu găleata. Parcă am hotărât să rămânem aici până trece furtuna.

Bărbatul părea ca în transă și nu îi răspunse soției. Sufletul lui, urmând îndrumarea și inspirația Teresei, conduse câțiva kilometri prin furtuna puternică. Când se apropie de locul accidentului văzu o lumină puternică ce-i bloca vederea. Geraldine, care se întorsese în locul unde erau trupurile Lindei și al lui Roy, emana o lumină foarte puternică pentru a-i capta atenția. Planul ei funcționează și bărbatul opri mașina să inspecteze lumina. Tot într-un fel de transă, îndrumat de Teresa, ieși din mașină, urmând lumina emanată de Geraldine și curând găsi mașina răsturnată a lui Roy.

- Roy o să fie bine acum, Geraldine. Bărbatul acesta va găsi o cale să cheme paramedicia și trupul lui Roy va fi dus la un spital unde va primi îngrijirea și tratamentul de care are nevoie. Imediat ce trupul său fizic se recuperează, sufletul lui se va putea întoarce în corp și se va trezi din

comă.

- Da, să mergem și să o vedem pe Katie a noastră acum. Ea va avea nevoie de sprijinul nostru, spuse Geraldine.

Se ținură de mâini și dispărură în aer, reapărând în aceeași clipă la casa lui Roy și a Lindei. Ajunseră în camera lui Katie și o găsiră împreună cu bunica ei Elizabeth, jucându-se cu păpușile. Teresa și Geraldine își ridicară brațele, îndreptând mâinile în direcția capetelor lui Elizabeth și Katie și se rugară pentru ele, trimițând vibrații de încurajare.

Furtuna ajunsese la Asheville și era foarte puternică. Elizabeth începu să fie temătoare, având o senzație de vomă și amețeală. Se ridică și se uită pe fereastră. „Ar fi trebuit să fie aici deja... Sper că Roy a oprit mașina și nu conduce pe vremea asta,” gândi ea, intuiția transmițându-i că ceva nu era în regulă.

- Îmi pare rău pentru ele, Teresa, zise Geraldine, ținând încă mâinile în aer și trimițând vibrații de încurajare. Vor primi o veste rea.

- Nu-ți lăsa gândurile să devină negative și deprimante, surioară. Gândește pozitiv ca să le poți trimite în continuare vibrații de iubire și încurajare. Concentrează-te pe iubirea pe care o simțim pentru ele și iubirea noastră le va ajuta să depășească durerea. Nu uita că iubirea poate vindeca orice rană.

Câteva ore mai târziu auziră o bătaie în ușă. Elizabeth o lăsă pe Katie să se joace în dormitor cu păpușile și merse jos să vadă cine a venit. Se opri la jumătatea scării, văzându-l pe șeriful Russell la ușă, cu soțul ei. Șeriful era palid și foarte trist. Își scoase pălăria și o ținu la piept.

- Te rog să intri, șerifule. Ce te-a adus aici pe o așa furtună cumplită? întrebă Joey, poftindu-l în living.

- Domnule Cooper, doamnă Cooper... îmi pare rău, dar vă aduc vești proaste. Făcu o pauză câteva momente, și după ce inspiră adânc, continuă: Este vorba despre fiica dumneavoastră Linda și soțul ei Roy. Mai trase o dată adânc aer în piept și spuse: Îmi pare rău să vă spun... Au făcut accident cu mașina... Încă nu știm exact ce s-a întâmplat și deocamdată știm doar că mașina s-a răsturnat... - își drese glasul - poate din cauza furtunii... sau...

- Sunt îngrozită, șerifule. Te rog, spune-ne ce s-a întâmplat cu fiica noastră, zise Elizabeth, coborând scările în fugă, disperată. Își trecea amândouă mâinile prin păr.

Bărbatul reluă, având o expresie chinută:

- Când am ajuns la fața locului am găsit mașina răsturnată.

Elizabeth plângea îngrozită și Joey o ținea strâns în brațe. Șeriful Russell continuă: Roy a fost dus la spitalul Sfântul Martin. Este în comă... și... Privi în jos înainte de a le da veștile. Fiica voastră, Linda era decedată când i-am găsit. Îmi pare foarte rău.

- Nu! Țipă Elizabeth. Nu! Nu fiica mea... fetița mea, plânse ea neîntrerupt.

Teresa și Geraldine ajunseră în sufragerie și li se alătură încă vreo câțiva prieteni spirituali. Toți au început să se roage, creând o lumină intensă invizibilă care lumina întreaga casă, încercând să liniștească inimile celor doi pacienți. Șeriful Russell se scuză din nou și îi spuse că Roy era la spital la terapie intensivă și că nu avea mari șanse de supraviețuire. Mai adăugă că doctorii erau de părere că ar fi un miracol dacă va supraviețui, rănilile sale fiind foarte grave. Le oferii întregul său sprijin înainte să iasă din casă.

Elizabeth și Joey rămaseră locului, imobili și fără cuvinte, fiecare prins în propria sa durere profundă a pierderii fiicei, care îi părăsise la frageda vârstă de douăzeci și șapte de ani. Tăcerea le fu curmată de Katie care apără în capul scării, căutându-i.

- Mama și tata n-au ajuns încă? întrebă Katie, coborând scările entuziasmată și căutându-i cu privirea prin încăpere.

Elizabeth nu putu răspunde. Lacrimile îi șiroiau pe obraz și nu-și găsea cuvintele. Nu voia s-o vadă Katie plângând, așa că își acoperi fața și merse în bucătărie, având grijă ca fetița să nu observe nimic.

Joey își reținu lacrimile și răspunse:

- Nu, draga mea.

O luă pe Katie de mână și pe cel mai dulce ton îi comunică, ținând-o de mână: Azi nu se vor întoarce. Hai, mergi sus la tine în cameră și așteaptă-l pe bunicul. Am să te ajut să construiești un cort în care să te joci cu păpușile.

Katie alergă înapoi în camera sa, entuziasmată că avea să se joace cu bunicul și fără să știe că viața ei tocmai se schimbă brusc. Mai târziu în acea seară, Joey merse la spital să vadă de Roy, iar Elizabeth încercă din răspuțeri să nu plângă în fața nepoatei sale. Când se întoarse Joey, târziu în noapte, o găsi pe Katie dormind și pe Elizabeth stând pe un scaun în grădină, plângând și uitându-se la stelele de pe cer. Joey își trase un scaun lângă soția sa și o luă în brațe. Petrecură multă vreme îmbrățișați,

plângând, gândindu-se la fiica lor.

Când în cele din urmă s-au oprit amândoi din plans, Elizabeth privi din nou la stele și îl întrebă pe Joey, cu vocea frântă:

- Crezi că e undeva sus acolo?

- Da, cred, draga mea. Chiar cred că este undeva acolo printre stele. Să nu ne pierdem credința și să ne amintim ceea ce credem. Trupurile noastre mor, dar sufletele trăiesc veșnic. Într-o zi ne vom regăsi cu ea... și credința noastră ne va întări în călătorie.

- Ai dreptate. Tot încerc să mă gândesc că fiica noastră nu este moartă, ci trăiește într-o altă lume, dar Doamne, cât îmi e de dor de ea... și știu că îi voi duce teribilul dorul.

- Amândoi îi vom duce dorul... așa e. Dar de fiecare dată când ne gândim la ea trebuie să ne reamintim clipele de fericire petrecute împreună și să-i transmitem toată dragostea noastră și sunt sigur că și ea va simți dragostea noastră, oriunde ar fi.

Joey așteptă o clipă și apoi îi spuse veștile despre Roy care era în comă și că doctorii făceau tot ceea ce le era în putință să-l readucă la viață. Hotărâră să nu-i spună nimic lui Katie despre Linda până ce nu aveau să știe mai multe despre starea lui Roy. Continuară să se uite pe cer încercând parcă să vadă chipul fiicei lor într-una dintre stele.

- Mergem, Teresa? Vreau să văd ce fac, spuse Geraldine, cu ochii pironiți asupra lui Elizabeth și Joey.

Teresa arată un soi de tristețe când răspunse:

- Să mergem. Linda ar trebui să mai doarmă o vreme - așa este de obicei - așa că hai să mergem să-l vedem mai întâi pe Roy.

Se mai rugară o dată cu mâinile în direcția lui Joey și Elizabeth și plecară de pe Pământ.